

Данило Юрійович **РЯБУЩЕНКО**

студент, Національний Юридичний Університет ім. Ярослава Мудрого

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6279-1966>

e-mail: d.yu.ryabuschenko@nlu.edu.ua

ПРОБЛЕМАТИКА ПРОЦЕСУАЛЬНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ТИМЧАСОВО ВИЛУЧЕНОГО МАЙНА ПІД ЧАС ОБШУКУ

У статті здійснено аналіз проблематики тимчасово вилученого майна за діючим кримінально-процесуальним законодавством у контексті декількох аспектів. Зауважено, що нині у нормативному просторі є правова невизначеність з процесуального статусу тимчасово вилученого майна, а також з відсутності правової підстави утримання такого майна. Охарактеризовано фундаментальні та сутнісні засадничі принципи, на яких має ґрунтуватися вдосконалення інституту тимчасово вилученого майна. Досліджено рішення ЄСПЛ у площині ст. 1 Протоколу 1 ЄКПЛ у контексті проблематики статті. З'ясовано доктринальні підходи до реформування проблематики процесуального статусу тимчасово вилученого майна.

Ключові слова: заходи забезпечення кримінального провадження, тимчасове вилучення майна, гарантії забезпечення прав особи, слідчий суддя, обшук, процесуальний статус тимчасово вилученого майна

ВСТУП

Кримінально-процесуальна діяльність у своїй сутності реалізує простір підвищеного ризику порушення або обмеження фундаментальних прав особи, котра є учасником таких правовідносин. Безперечно відповідні дії є співмірним засобом досягнення завдань кримінального провадження, проте площина їх здійснення уповноваженими суб'єктами має суміщатися з дотриманням основоположних засадничих принципів та гарантій забезпечення прав особи. Застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема й тимчасового вилучення майна, за своїм змістом є кримінально-процесуальними гарантіями, що здійснюються з метою захисту прав і законних інтересів учасників кримінального провадження. З іншого боку, такі заходи забезпечення постають засобом обмеження прав особи, що іноді може мати вияв непропорційного або надмірного втручання. У контексті недопущення такої поведінки варто зауважити на судово-контрольній діяльності спеціального суб'єкта – слідчого судді, який на стадії досудового розслідування «легітимізує» втручання у права певної особи шляхом формування правової підстави такого втручання, тобто постановлення судового рішення (ухвали). Відповідні дії реалізуються задля забезпечення завдань кримінального провадження і досягнення балансу між публічними і приватними інтересами. Однак в аспекті як законодавчого регулювання, так і практичної реалізації такого засобу забезпечення, як тимчасове вилучення майна, можна констатувати порушення певних засадничих принципів – правової визначеності, захисту від свавілля, дотримання прав людини. Ця проблематика відслідковується в аспекті неврегульованого процесуального статусу тимчасово вилученого майна та недостатньої регламентації правової підстави отримання такого майна, тобто відсутності «легітимізації» відповідного вилучення спеціальним суб'єктом. У застосуванні відповідного заходу забезпечення виникає низка проблематичних питань, що принаймні може призвести до порушення недоторканості права власності особи. Актуальність відповідного дослідження підтверджується необхідністю динамічного нормативного регулювання проблемних питань інституту заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема й у кон-

тексті якісного законодавчого регламентування особливостей правового статусу тимчасово вилученого майна. На доктринальній площині проблематика особливостей правового статусу тимчасово вилученого майна є предметом дослідження не багатьох праць. Зокрема, тематика правового статусу тимчасово вилученого майна досліджувалася такими науковцями: І.В. Гловюк, А.В. Дрозд, В.В. Горошко, Д.С. Биков.

МЕТА роботи – проаналізувати сутнісну проблематику правового статусу тимчасово вилученого майна за діючим кримінально-процесуальним законодавством, наслідки нівелювання такого процесуального концепту, а також дослідити гарантії прав особи, майно якої вилучається та виокремити можливі засоби подолання відповідних нормативних прогалин.

МАТЕРІАЛИ ТА МЕТОДИ

Методологічною основою дослідження є емпіричні методи: порівняння та збір інформації, а також комплексні методи аналізу, синтезу та узагальнення. Інформаційно-теоретичними джерелами статті є нормативна база українського законодавства, судова практика національних судів та Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ), а також науковий доробок вітчизняних вчених-процесуалістів.

РЕЗУЛЬТАТ

Для комплексного дослідження проблематики процесуально-правового статусу тимчасово вилученого майна необхідно звернути увагу на дефініцію цього заходу забезпечення. Відповідно до ст. 167 Кримінального процесуального кодексу (КПК) тимчасово вилучене майно набуває відповідного процесуального статусу у ході фактичного позбавлення у підозрюваного або іншої особи, що є володільцем відповідного майна, «тріади правомочностей» – володіти, користуватися та розпоряджатися відібраним майном. Згідно з ч. 2 ст. 167 КПК встановлюються критерії оцінки того чи іншого майна на предмет відповідності таких об'єктів певним підставам. Зокрема, тимчасово вилученим майном може бути будь-які матеріальні об'єкти, що є засобом чи знаряддям вчинення кримінального правопорушення, предметом кримінального правопорушення або одержані внаслідок вчинення відповідного кримінального право-

порушення [1, ст. 167]. Тобто, здійснюючи відповідну діяльність, органи досудового розслідування реалізують обмеження або позбавлення права власності особи, чим суттєво порушують права та законні інтереси такого учасника кримінального провадження. Проте відповідне порушення є легітимним за дотримання певних умов та принципів, що виправдовують таке втручання.

Відповідно до ст. 41 Конституції України право власності є непорушним, жодна особа не може бути протиправно позбавлена права власності на своє майно. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосовано лише як виняток з мотивів суспільної необхідності та за відповідного законодавчо визначеного порядку [2, ст. 41]. Конституційні принципи змістовно кореспондують конвенційним засадам, зокрема положенню ст. 1 Протоколу 1 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Європейська конвенція з прав людини – ЄКПЛ). ЄКПЛ фундаментує право кожної фізичної та юридичної особи мирно володіти своїм майном: *«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права»* [3, ст. 1].

Варто звернути увагу на контекст тлумачення норми ст.1 п.1 ЄКПЛ у світлі практики ЄСПЛ. Варто зазначити, що ЄСПЛ трактує «право мирно володіти майном» у площині трьох елементів (правил). Зокрема, доцільно наголосити на рішенні ЄСПЛ *«Sporrong and Lönnroth v. Sweden»*. Перший елемент з безпосереднього мирного володіння майном має загальний характер і проголошує принцип мирного володіння майном. Другий елемент допускає можливість позбавлення власності, за дотримання певних умов. Третій елемент визначає право держави реалізувати контроль за користуванням майном стосовно загальних інтересів суспільства [4, п. 61]. У контексті предмету розгляду цієї статті варто акцентувати увагу на другому елементі «права мирного володіння майном», можливість позбавлення майна особи, проте відповідно до певних умов. У рішенні ЄСПЛ *«Beyeler v. Italy»* зауважується, що втручання у приватну власність особи на майно має відповідати принципу за-конності, а до того ж переслідувати легітимну мету [5, п. 108-114].

Варто зауважити, що ЄСПЛ у рішенні *«Sporrong and Lönnroth v. Sweden»* зазначає про те, що позбавлення «майна» може виникнути також у ситуаціях, коли не було офіційного рішення, яке скасовує права особи, але вплив набору різних заходів, які застосовували державні органи влади, на «майно» заявника є настільки значним, щоб робить їх подібними до «експропріації» [4, п. 63].

Серед системи національних засад кримінального провадження законодавець встановлює принцип недоторканості права власності. Відповідно до ст. 16 КПК позбавлення або обмеження права власності під час кримінального провадження здійснюється *лише на підставі вмотивованого судового рішення*. Зокрема це є ухвала слідчого судді або суду [1, ст. 16].

Здійснивши аналіз вищезазначених принципів, розглянемо порядок тимчасового вилучення майна на предмет відповідності конвенційним та національним засадам. Відповідно до ст. 168 КПК тимчасово вилучення майна може здійснюватися зокрема під час обшуку. Згідно зі

ст. 234 ч. 2 правовою основою для проведення обшуку є ухвала слідчого судді місцевого загального суду або слідчі судді Вищого антикорупційного суду (ВАКС). Необхідність рішення суду (ухвали) у такому разі аргументується погодженням правомірного втручання у права особи за необхідності пошуку об'єктів, що мають значення для кримінального провадження. Відповідно до ст. 235 КПК в ухвалі слідчого судді на обшук мають зазначатися речі, документи, для виявлення яких проводиться обшук [1].

Згідно з ч. 7 ст. 236 КПК слідчий, прокурор під час обшуку уповноважені, зокрема, тимчасово вилучати речі, котрі мають значення для кримінального провадження. Безперечно відповідне майно має бути зазначено в ухвалі слідчого судді на обшук. Однак варто зауважити на ситуації, коли таке майно здобуто уповноваженими суб'єктами ситуаційно, і ухвала слідчого судді як правова підстава проведення обшуку і утримання речей, що зазначено у відповідному судовому рішенні, не поширюється на це майно. Відтак, законодавець визначає такі речі як тимчасово вилучені, тобто ті речі, які не входять до переліку, стосовно якого прямо надано дозвіл на відшукання в ухвалі про дозвіл на проведення обшуку, та не відносяться до предметів, які вилучено законом з обігу [1, ст. 236]. У цьому разі варто констатувати, що речі, отримані внаслідок обшуку та незазначені в ухвалі слідчого судді, полишені процесуального статусу через відсутність правової підстави, а саме судового рішення на їх отримання. Така ситуація зберігається з відповідним майном доти, допоки слідчий, прокурор не нададуть клопотання про арешт відповідного тимчасово вилученого майна до слідчого судді згідно з ч.5 ст. 171 КПК. Тобто майно особи, котре є важливим у контексті кримінального провадження, від часу його набуття уповноваженими суб'єктами під час обшуку до моменту постановлення ухвали про арешт тимчасово вилученого майна перебуває у «статусі процесуального вакууму». Відповідний «статус майна» доцільно визначити у контексті декількох складників. Перший – відсутність правової підстави утримання такого майна, тобто порушення принципу правової визначеності та законності. Другий елемент – невизначеність процесуального статусу майна, яке вилучається під час обшуку і вважається тимчасово вилученим.

Відсутність чіткого правового закріплення статусу тимчасово вилученого майна у належній процесуальній формі варто розглядати у контексті двох концептуальних елементів. По-перше, це те, чи регламентовано та виокремлено зараз у кримінально-процесуальному законодавстві певний простір гарантій для захисту прав особи, чие майно зазнало вилучення. Другою категорією є те, якими способами законодавець може «легітимізувати» відповідне вилучення майна, враховуючи задекларовані конвенційні та конституційні принципи недоторканості права власності особи.

Можна зауважити, що відсутність визначеного правового статусу тимчасово вилученого майна компенсується сукупністю процесуальних гарантій захисту прав та інтересів особи, яка є власником відповідних речей. В контексті фундаментальної сутності процесуальних гарантій доцільно акцентувати увагу на рішенні ЄСПЛ *«Свиргунець проти України»*, де встановлено ст. 1 Протоколу 1 ЄКПЛ. У цій справі Суд наголосив на тому, що будь-яке втручання у мирне володіння майном має суп-

роводжуватися процесуальними гарантіями, які надають відповідній фізичній особі обґрунтовану можливість звернутися зі своєю справою до компетентних органів державної влади для ефективного оскарження заходів, які становлять втручання у права, гарантовані цим положенням [6, п. 76].

Отже, законодавець закладає певний простір задля опосередкованого захисту прав особи, майно якої зазнало тимчасового вилучення. Можемо відслідкувати ці процеси у вигляді закріплення деяких процесуальних гарантій, що виокремлені у КПК.

По-перше, у ч. 1 ст. 167 зауважується на рамках «тимчасовості» утримання відповідного майна. Майно є тимчасово вилученим допоки не буде вирішено питання про арешт майна, повернення його володільцю або спеціальну конфіскацію [1, ст. 167]. Тобто нормотворцем допускається як можливість повернення відповідного майна особі, так і можливість подальшого утримання таких речей за ухвалою про арешт майна.

По-друге, відповідно до ч. 3 ст. 168 КПК слідчий, прокурор у здійсненні тимчасового вилучення певного майна під час обшуку має обов'язково скласти протокол, після закінчення такої слідчої дії. До того ж цей протокол надається особі, котра зазнала тимчасового вилучення майна [1, ст. 168]. Проте варто зауважити, що відповідний протокол доцільно сприймати лише як форму закріплення результатів проведення слідчої дії, а не як правову підставу утримання такого майна або як документ, котрий встановлює процесуальний статус тимчасово вилученого майна.

По-третє, згідно з ч. 5 ст. 171 КПК встановлюють спеціальні строки подання клопотання про арешт майна. Зокрема, клопотання слідчого, прокурора про арешт тимчасово вилученого майна має бути подано не пізніше наступного робочого дня після вилучення майна, інакше майно має бути негайно повернуто особі, в якій його вилучено. У разі якщо відповідне тимчасове вилучення здійснено під час обшуку, огляду, що реалізувалися на підставі ухвали слідчого судді, то таке клопотання про арешт подається протягом 48 год. після вилучення майна або повертається володільцю по спливу строку [1, ст. 171].

Також заслуговує уваги строк розгляду клопотання про арешт, який становить два дні з дня надходження клопотання до суду. У разі недотримання вимог до належної форми клопотання слідчий суддя може повернути прокурору, слідчому клопотання про арешт тимчасово вилученого майна для усунення недоліків у межах 72 год. [1, ст. 171]. Варто наголосити на тому, що законодавець у ч. 3 ст. 172 КПК зазначив на тому, що слідчий суддя може встановлювати менший строк для доопрацювання клопотання про арешт тимчасово вилученого майна за погодженням з прокурором, слідчим, цивільним позивачем. Доцільно відмітити, що така процесуальна гарантія є належним прикладом намагання забезпечити права та інтереси осіб, котрі зазнають певних обмежень у кримінальному провадженні, а також реалізації принципу верховенства права у контексті дотримання прав людини. До того ж заслуговує на увагу те, що згідно з ч. 4 ст. 168 КПК сторона обвинувачення зобов'язана забезпечувати схоронність такого тимчасово вилученого майна [1, ст. 168].

Необхідно зазначити, що проаналізовані положення КПК варто сприймати як сутнісні гарантії захисту прав

та інтересів особи, чие майно зазнало тимчасового вилучення. Так, можна дійти висновку, що нормотворець закладає подальший розвиток інституту тимчасового вилучення майна, все ж таки встановлюючи певні правові обриси захисту недоторканості права власності особи.

Варто зазначити, що встановлення процесуальних гарантій захисту недоторканості власності особи, чие майно тимчасово вилучається, не забезпечує повноцінне розв'язання основної проблематики – нерегульованість процесуального статусу відповідного майна, що спричиняється відсутністю належної правової підстави утримання таких об'єктів (ухвали слідчого судді, суду).

Варто зазначити, що на доктринальному рівні є різноманітні позиції з необхідності врегулювання статусу тимчасово вилученого майна. Д.С. Биков наголошує на тому, що належним вирішенням відповідної проблематики буде взагалі видалення останнього речення ч. 7 ст. 236 КПК [7, ст. 17]. Варто зазначити, що відповідна ініціатива була основною ідеєю законопроекту № 3453 «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо посилення захисту права власності після проведення обшуку під час досудового розслідування», проте відповідні зміни так і не прийнято до КПК.

У своїй дисертаційній роботі А.В. Дрозд зауважує про необхідність «легалізації» процесуального статусу тимчасово вилученого майна, що знаходиться у сторони обвинувачення [9, ст. 18]. Достатню увагу до правової проблематики процесуального статусу тимчасово вилученого майна у своєму дисертаційному дослідженні приділяє В.В. Горошко: подає тезу з комплексного регламентування та вдосконалення інституту тимчасово вилученого майна. Зокрема авторка пропонує назву ст. 235 КПК «Ухвала про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи» викласти в редакції: «Ухвала про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи та тимчасове вилучення майна». За її переконанням відповідна зміна дасть змогу ширше трактувати ухвалу слідчого судді на обшук. Тобто згідно з відповідним судовим рішенням слідчий не лише зможе проникати до житла чи іншого володіння особи, але й вилучати майно, незазначене у відповідній ухвалі слідчого судді, проте має значення для кримінального провадження. До того ж для забезпечення врегулювання та уточнення правового статусу тимчасово вилученого майна, пропонується змінити ч. 7 ст. 236 КПК в такій редакції: «Тимчасово вилученим в ході обшуку майном вважаються всі речі та документи незалежно від надання дозволу на їх вилучення в ухвалі слідчого судді про дозвіл на проведення обшуку». Відповідне положення означає, що всі речі та майно, що буде вилучено за ухвалою слідчого судді під час обшуку (і ті речі, вказані в ухвалі, і ті речі, що вилучаються додатково) будуть вважатися тимчасово вилученим майном, а отже, будуть мати визначений правовий статус під час утримання уповноваженими суб'єктами до постановлення ухвали про накладення арешту майна [8, ст. 205-206]. Необхідно зазначити, що концепція є комплексним вирішенням проблеми як процесуального статусу тимчасово вилученого майна, так і правової підстави утримання відповідних речей.

ВИСНОВОК

Аналіз відповідного дослідження підтверджує думку про те, що на вітчизняній нормативній площині є невре-

гультіваність правового статусу тимчасового вилучення майна. Ця проблематика наявна в двох аспектах. По-перше, це відсутність правового статусу тимчасово вилученого майна як такого, та, по-друге, відсутність правової підстави вилучення речей та об'єктів під час проведення слідчим, прокурором обшуку. Попри відсутність правової регламентації, що має відповідати засадам кримінального провадження, конвенційним та конституційним приписам, все ж

такі законодавець встановлює першочергові обриси та підгрунття подальшого розвитку інституту тимчасового вилученого майна у вигляді певних процесуальних гарантій. До того ж варто наголосити на необхідності подальшої нормативної регламентації сукупності особливостей тимчасово вилученого майна. Зокрема, це мають бути зміни до ст.ст. 236, 235 КПК.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651VI (зі змін. і доп.). // Законодавство України: інформ.-пошук. система / Верхов. Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
2. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. No 254к/96-ВР/ Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. No 30. Ст. 141 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р. (ратифіковано Законом No 475/97-ВР від 17.07.1997). URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Case of «Sporrong and Lönnroth v. Sweden» (Application no. 7151/75) 23 September 1982. HUDOC : URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57580%22%7D>
5. Case of «Beyeler v. Italy» (Application no. 33202/96) 5 January 2000. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-58832%22%7D>
6. Справа «Свіргунець проти України» (Заява № 38262/10) 30 квітня 2020 року. Відомості Верховної Ради України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_f11#Text
7. Биков Д.С. Окремі аспекти арешту майна у світлі практики Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду. *Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки*. 2021. Том 7. С. 14-19 URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/4d036009-3b15-45f6-8c9e-b1ec3a59959b>
8. Горошко В.В. Тимчасове вилучення майна (кримінальний процесуальний аспект): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09/ Одеський державний університет внутрішніх справ. Одеса, 2018. 245 с.
9. Дрозд А.В. Забезпечення недоторканності права власності в кримінальному провадженні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2019. 24 с.

References

1. Criminal Procedure Code of Ukraine: Law of Ukraine dated 04.13.2012 No. 4651VI (amended and supplemented). // Legislation of Ukraine: information-search. system / Verkhov. Council of Ukraine. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (In Ukrainian).
2. Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No. 254k/96-BP/ Verkhovna Rada of Ukraine. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. 1996. No. 30. Art. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> (In Ukrainian).
3. Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of November 4, 1950 (ratified by Law No. 475/97-BP of July 17, 1997). URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (In Ukrainian).
4. Case of «Sporrong and Lönnroth v. Sweden» (Application no. 7151/75) 23 September 1982. HUDOC: URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57580%22%7D>
5. Case of «Beyeler v. Italy» (Application no. 33202/96) 5 January 2000. HUDOC. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-58832%22%7D>
6. The case "Svirgunets v. Ukraine" (Application No. 38262/10) April 30, 2020. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_f11#Text (In Ukrainian).
7. Bykov D.S. Certain aspects of property seizure in the light of the practice of the Appellate Chamber of the High Anti-Corruption Court. *Scientific notes of NaUKMA. Legal sciences*. 2021. 7. pp. 14-19. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/4d036009-3b15-45f6-8c9e-b1ec3a59959b> (In Ukrainian).
8. Horoshko V.V. Temporary confiscation of property (criminal procedural aspect): dissertation ... PhD in legal sciences: 12.00.09 / Odesa State University of Internal Affairs. Odesa, 2018. 245 p. (In Ukrainian).
9. Drozd A.V. Ensuring the inviolability of property rights in criminal proceedings: dissertation abstract ... PhD in legal sciences: 12.00.09 / Kharkiv National University of Internal Affairs. Kharkiv, 2019. 24 p. (In Ukrainian).

Danylo RIABUSHCHENKO

student, Yaroslav Mudryi National Law University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6279-1966>
e-mail: d.yu.ryabuschenko@nlu.edu.ua

PROBLEMS OF THE PROCEDURAL STATUS OF PROPERTY TEMPORARILY SEIZED DURING A SEARCH

Introduction. In the aspect of both legislative regulation and practical implementation of such a means of security as temporary seizure of property, it is possible to state a violation of certain fundamental principles - legal certainty, protection against arbitrariness, and observance of human rights. This issue is monitored in terms of the unregulated procedural status of temporarily seized property and insufficient regulation of the legal basis for obtaining such property, that is, the lack of "legitimization" of the corresponding seizure by a special entity.

The purpose of the paper is to analyze the essential issues of the legal status of temporarily confiscated property according to the current criminal procedural legislation, the consequences of leveling such a procedural concept, as well as to investigate the guarantees of the rights of the person whose property is confiscated and to identify possible means of overcoming the relevant regulatory gaps.

Results. It is noted that a number of problematic issues arise during the application of the relevant security measure, which may at least lead to a violation of the inviolability of a person's property rights. The fundamental and essential basic principles on which the improvement of the institute of temporarily seized property should be based are characterized. In particular, conventional, national and branch principles. Analyzed decisions of the ECtHR. It was established that the things obtained as a result of the search and not specified in the decision of the investigating judge, were left with a procedural status due to the lack of a legal basis, namely a court decision for their receipt. This situation persists with the relevant property until the investigator, the prosecutor submits a petition for seizure of the relevant temporarily seized property to the investigating judge. It is noted that the property of a person, which is important in the context of criminal proceedings, from the time of its acquisition by authorized subjects during the search, until the decision on the seizure of temporarily seized property is made, is in a "procedural vacuum status". Procedural guarantees of the rights of a person whose property is temporarily seized have been analyzed.

Conclusions. The author notes the need for further improvement of the institute of temporarily seized property.

Keywords: measures to ensure criminal proceedings, temporary confiscation of property, guarantees of personal rights, investigative judge, search, procedural status of temporarily confiscated property